

Beautiful Broken Things

Sara Barnard

Copyright © 2016 Sara Barnard

Ediție publicată pentru prima dată în 2016
de Macmillan Children's Books, o filială a Pan Macmillan

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Frumusețea lucrurilor sparte

Sara Barnard

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mihaela Sofonea

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Sinziana Cotoară

Corector: Emilia Achim

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Ana Vărtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNARD, SARA

Frumusețea lucrurilor sparte/ Sara Barnard;

trad.: Mihaela Sofonea – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3768-0

I. Barnard, Sara

II. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.111

Sara Barnard

FRUMUSEȚEA LUCRURILOR SPARTE

Traducere din limba engleză de
Mihaela Sofonea

București
2019

1

Credeam că era începutul unei povești de dragoste.

În sfârșit.

Băiatul, care părea să fie de vârsta mea sau un pic mai mare, s-a oprit brusc în fața mea. Mi-a aruncat rapid o privire, fără să se ferească, măsurându-mă din cap până în picioare, apoi a început să zâmbescă, făcându-mi ochi dulci. Prietenul său, care arăta mai bine, dar care nu-mi zâmbea deloc, și-a dat ochii peste cap.

– Heeeei, a spus băiatul, exact așa: Heeeei.

– Bună, am răspuns eu, rugându-mă în grabă să nu sosească autobuzul până nu se încheia conversația. Am încercat să-mi arunc părul pe spate nepăsătoare – cam greu când este atât de înfoiat ca al meu – și am ridicat capul, cum îmi arătase mai demult sora mea când încerca să mă învețe cum să par sigură pe mine.

– Ce aromă ai?

– Ce?

A făcut semn spre paharul de ShakeAway pe care îl aveam în mână.

– A, am spus eu prosteste. Toblerone.

Nu luasem decât câteva guri de milkshake. Îmi plăcea să îl las să se topească puțin înainte să beau ca lumea, și paharul era cam greu.

– Tare. Băiatul a continuat să-mi zâmbescă. Din asta n-am băut niciodată. Pot să iau o gură?

Și uite la ce mă gândeam eu când i-am întins milkshake-ul: „Îi place ShakeAway! Și mie! Asta-i MOMENTUL. Asta e ÎNCEPUTUL.“

Abia în clipa următoare am văzut că îmi întorsese spatele și o luase la fugă cu prietenul lui, iar hohotele de râs răsunau în urma lor. După ce s-au îndepărtat câțiva metri, băiatul s-a întors, fluturând triumfător paharul înspre mine.

– Mersi, iubire! a strigat el, fără să-și dea seama, sau să-i pese, că nu era destul de mare – ca să nu mai zic de suav – să-i iasă acel „iubire“.

Am rămas acolo ținând în mână un pahar invizibil. Oamenii din stația de autobuz se holbau la mine, unii ascunzându-și zâmbetele ironice, alții rușinați de rușinea mea. Mi-am aranjat breteaua de la geantă cât de relaxată am putut, evitând privirile tuturor și gândindu-mă serios să mă arunc în fața primului autobuz.

Cu trei zile în urmă împlinisem șaisprezece ani – prima din gașca noastră care ajunsese în acest moment crucial, pentru că mă născusem la început de septembrie –, iar ai mei închiriaseră o sală de evenimente pentru petrecerea de ziua mea. „Poți invita și băieți!“ îmi spusese mama, părând mai entuziasmată de acest gând decât oricine altcineva. Problema nu era că nu voiam să chem băieți (în niciun caz), problema era că mergeam la o școală de fete și puteam să număr pe degetele de la o mână băieții pe care îi cunoșteam îndeajuns de bine încât să stau de vorbă cu ei. În ciuda eforturilor lui Rosie, cea

mai bună prietenă a mea, care mergea la o școală mixtă și avea o grămadă de prieteni băieți, raportul de sexe de la petrecere fusese complet dezechilibrat. Toată seara aproape mâncasem tort și stătusem de vorbă cu prietenele mele în loc să flirtez și să dansez cu ceea ce Rosie numea „potențiali“, așa cum ar trebui să facă orice fată de șaisprezece ani. Nu era cel mai rău mod de a intra într-o nouă etapă, dar nici cel mai spectaculos.

Am pomenit despre asta ca să pun oarecum în context tâmpenia pe care o făcusem când îi dădusem ăluia să bea din milkshake-ul meu. Aveam șaisprezece ani și credeam cu tărie că mă aștepta o poveste de dragoste. Nimic senzațional (nu sunt vreo închipuită), dar ceva despre care să merite să vorbești. Cineva cu care să te ții de mână etc. Întâlnirea cu tipul cu milkshake-ul ar fi trebuit să ducă la asta. Dar, în schimb, rămăsesem acolo singură, cu mâna goală, iar el nu era decât un băiat oarecare.

Când a oprit autobuzul după doar două minute și m-am retras în anonim la etaj, mi-am făcut în cap o listă cu chestii importante pe care *trebuia* să le fac până la următoarea aniversare.

- 1) Să-mi fac un prieten. Un prieten adevărat.
- 2) Să-mi pierd virginitatea.
- 3) Să am parte și eu de un eveniment semnificativ în viață.

În următorul an mi-am îndeplinit doar unul din obiective. Și nu pe cel la care mă așteptam.

– Deci ți-a *luat* milkshake-ul, pur și simplu?

Rosie părea sceptică. Era aproape nouă seara și mă sunase să purtăm tradiționala conversație din ultima seară dinainte să înceapă școala.

– Da. Fix din mână.

– Ți l-a smuls, pur și simplu?

– Ă, da?

A urmat o pauză, după care s-a auzit râsul lui Rosie în receptor. În afară de bunicii mei, Rosie era singura persoană cu care vorbeam pe fix.

– O, Doamne, Caddy, i l-ai dat tu?

– Fără să vreau, am răspuns eu, dorindu-mi deja să nu fi deschis discuția despre povestea cu milkshake-ul.

Dar îmi venea greu să mă abțin să-i spun totul lui Rosie. Părea atât de firesc!

– Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

– Și mie – ai fi putut să fugi după el în locul meu.

Stătusem toată ziua cu Rosie, o altă tradiție dinainte să înceapă școala, și ne cumpăraserăm câte un milkshake înainte de a pleca acasă. Ea sigur ar fi alergat după el, dacă ar fi fost acolo. Când aveam patru ani, la scurt timp după ce ne întâlniserăm prima dată la un curs de balet pe care îl uram amândouă, un băiat mai mare îmi smulsese fundița (eram genul de fetiță care poartă funde în păr), iar Rosie fugise glonț după el, îi luase fundița și îl călcase pe picior. Prietenia noastră urmasse un tipar similar încă de atunci.

– De ce nu ai alergat tu după el?

– M-am blocat.

– Aș fi zis că, după atâta amar de vreme de când nu mai suntem colege, ar fi trebuit să înveți să-i pui la respect pe ăștia care te sâcăie, a spus Rosie liniștită și puțin ironică.

– Poate dintr-a zecea.

– Poate. Există astfel de persoane și la școlile particulare?

– Da.

Știa prea bine că existau. După ea plânsesem câteva luni în șir în clasa a opta când fusesem bătaia de joc a tuturor. La școala mea, Liceul de Fete Esther Herring, erau mai multe nesuferite decât ar fi fost cazul.

– A, da. Scuze! Voiam să zic băieți nesuferiți. Evident că n-ai din ăștia la Esther. Pe ăștia îi pun eu pe fugă în locul tău.

Am lăsat-o să mă mai tachineze cu hoții de milkshake-uri câteva minute, după care am închis. Am luat-o pe scări, spre camera mea, și am trecut pe lângă mama, care călca în fața televizorului.

– Uniforma e aici, a strigat ea după mine. Vii s-o iei?

M-am întors ezitant spre ea. Uniforma stătea atârnată de ușa dulapului; pliurile fustei erau perfecte, iar sacoul practic radia. Nu mai voisem să mă uit la uniformă toată vara. Acum era și mai verde decât îmi aminteam.

– Călcată și-aranjată! a spus mama, foarte încântată și mândră.

Ea era cea mai fericită că mergeam la Esther. Când a aflat că am intrat, a plâns. De fapt, am plâns amândouă, dar ale mele nu erau lacrimi de bucurie.

– Mulțumesc, am răspuns eu, luând umerășele.

– Ești entuziasmată de ziua de mâine?

Zâmbea și mă întrebam dacă se făcea că nu știe.

– Nu tocmai, am zis eu, dar pe un ton glumeț, pentru a evita o predică nesfârșită din seria „nu da cu piciorul la oportunități“.

– Este un an important, a spus mama.

Fierul de călcat a scos un șuierat lung, și mama l-a ridicat. Atunci mi-am dat seama că dedesubt erau pantalonii tatei.

– Mhm, am făcut eu, încercând să o iau spre ușă.

– Va fi grozav, a continuat mama fericită, fără să se mai uite la mine măcar. Presimt! Poate o să fii copil model și o să te facă elevă responsabilă!

Era puțin probabil. Nu era suficient să te porți frumos și să iei note bune ca să te faci remarcată la Esther. Cele două eleve responsabile, care aveau să fie, probabil, selectate din clasa mea, erau Tanisha, care înființase o organizație feministă în clasa a opta și voia să ajungă prim-ministru, și Violet, care conducea echipa de dezbateri și organizase cu succes o campanie în urma căreia toți elevii de la Esther începuseră să susțină comerțul echitabil. Esther era pentru oameni ca Tanisha și Violet. Oameni care nu doar reușeau să țină pasul, ceea ce se aștepta de la toată lumea, ci reușeau în viață.

– Poate, am zis eu. Să nu fii dezamăgită dacă nu rezist, OK?

– Voi fi dezamăgită de ei, nu de tine, a venit răspunsul mamei, de parcă așa ar fi fost mai bine.

„Super“, m-am gândit eu. „Încă un lucru din cauza căruia să-mi fac griji.“

– Sper din suflet că te vei concentra asupra obiectivelor tale anul acesta, a spus mama, ridicând privirea spre mine exact când încercam să mă fofilez din cameră.

Mereu vorbea de obiective.

M-am gândit atunci la lista de puncte esențiale pe care o făcusem în minte mai devreme în autobuz. Prieten. Virginitate. Evenimente semnificative.

– Așa o să fac. O să mă concentrez la maximum. Noapte bună.

*

Iată teoria mea despre evenimentele semnificative în viață: toată lumea are parte de ele, dar unii mai mult decât alții, și numărul lor influențează cât de interesant ești, câte povești ai de spus, chestii de-astea. Eu încă îl așteptam pe primul.

Nu că mă plâng, dar, până la șaisprezece ani, viața mea fusese liniștită și perfectă. Părinții mei erau căsătoriți încă, aveam o prietenă foarte bună de peste zece ani, nu fusesem niciodată grav bolnavă și nu-mi murise nimeni apropiat. Dar nici nu câștigasem vreo competiție majoră, nici nu-mi fusese remarcată talentul extraordinar (nu că aș fi avut vreunul) și nici nu realizasem ceva în afara școlii.

Ceea ce nu însemna că nu fusesem alături de alții cărora li se întâmplaseră astfel de lucruri. Rosie trăise deja două, ambele rele. La doi ani și jumătate, tatăl ei le părăsise pe ea și pe mama ei și nu îl mai văzuseră de atunci. Când avea unsprezece ani, surioara ei, Tansy, murise subit. Sora mea mai mare, Tarin, fusese diagnosticată cu tulburare bipolară la vârsta de optsprezece ani, când eu aveam zece, și întreaga perioadă de până să-i pună diagnosticul fusese un șir nesfârșit de nori negri, lacrimi și „discuții serioase“. La aceste ultime două evenimente fusesem acolo și văzusem cum influențaseră viața a două dintre persoanele la care țineam cel mai mult.

Rosie și Tarin erau amândouă de părere că teoria mea despre evenimentele semnificative în viață era o prostie.

– Nu îți dori să ți se întâmple vreo nenorocire, mi-a spus Tarin. Sau să ai vreo boală psihică. Nu pricepea când încercam să-i explic că evenimente semnificative puteau fi și chestii bune. Cum ar fi?

– Cum ar fi să te căsătorești? Când a făcut ochii mari, am adăugat repede: Vreau să spun în general, evident, nu mă referam la mine, prea curând.

– Doamne, Caddy, sper că ai visuri mai înalte decât căsătoria, dacă tot vorbim de evenimente semnificative în viață.

Rosie mi-a retezat-o scurt.

– Sunt doar niște lucruri oribile care s-au întâmplat, Cads. Nu mă fac mai interesantă decât tine.

Dar adevărul era că o făceau. Singura poveste interesantă pe care o aveam eu de spus despre mine era legată de nașterea mea, care, în afară de rolul meu principal de bebeluș, chiar nu avea nimic de-a face cu mine. Părinții mei își petreceau vacanța în Hampshire, cu câteva zile înainte de ziua în care se estima că aveam să vin pe lume, și au fost prinși într-un ambuteiaj, într-un sătuc numit Cadnam, iar pe mama au apucat-o durerile facerii. M-a născut pe marginea drumului, cu ajutorul unei asistente medicale care se afla, întâmplător, într-o altă mașină.

Era o poveste grozavă pe care o puteam scoate la înaintare dacă aveam vreodată nevoie și pe care o spuseseam de atâtea ori („Caddy este un nume interesant/ciudat/amuzant. De la ce vine?“). Știam la ce fețe și glume să mă aștept din partea interlocutorului („Bine că nu treceau prin Croydon/Horsham/Slough¹! Ha!“). Dar, cu toate acestea, nu era povestea *mea*. Nu mi-o aminteam și nu-mi influențase viața în niciun fel. Era un eveniment semnificativ pentru părinții mei, nu pentru mine.

¹ Croydon – tip de trăsură cu două roți; Horsham – trimite cu gândul la eng. *horse*, „cal“; Slough – de la eng. *slough*, „noroi“, „murdărie“ (n.red.)

Dacă mi se cerea să povestesc o întâmplare deosebită din viața mea, nu-mi venea niciodată nimic în minte.

Bineînțeles că nu-mi doream să am experiențe dramatice. Știam că durerea îți aduce tristețe, nu anecdote. Dar totul, atât eu, cât și viața mea, părea banal, condamnat la mediocritate, ba chiar un clișeu. Nu voiam decât să se întâmple ceva oarecum semnificativ.

Iar apoi – atât de încet, la început, că nici n-am observat – s-a întâmplat.

MARȚI

Rosie, 09.07: Alertă de colegă 9!

Caddy, 10.32: ??

10.34: Avem o colegă 9!

10.39: Pe bune? Detalii, pls

10.44: O keamă Suzanne. Pare f mișto. Zic mai târziu, mate acum

13.19: Tocmai s-a mutat din Reading. Mergem amândouă cam la aceleași opționale! F tare

13.20: Adik ea e f tare, nu kestia cu opt

13.28: Mișto. Altfel?

13.33: La fel. Sună-mă diseară să mai vbim x

13.35: Te sun x

MIERCURI

08.33: Sunt în autobuz și tocmai mi-am dat seama k am uitat să mă spăl pe dinți.

08.37: Super!

10.38: S-au ales responsabilele. Ghici cine nu-i elevă model?

10.40: Tu?

10.42: Da.

10.43: IUHUUUUU! *confetti*

10.44: Nu știu ce m-aș face fără susținerea ta.

13.01: Pt mine vei fi mereu! Nu elevă

13.05: Ă, mersi...

13.06: Pricepi?

13.09: Da!

13.11: HAHAHAAAA. Suzanne zice k n-ar trebui să râd, k poate tu îți doreai să fii.

13.29: I-ai spus?

13.33: Da! Dar i-am zis k tu sigur nu voiai și nu râd cu răutate

13.35: Sz zice k niciunul din oamenii k lumea pe kre îi știe ea nu e responsabil.

13.40: Cads?

13.46: Sigur nu-mi doream. Însă mama da.

13.48: :(

13.49: O să fim neresponsabile împreună xx

JOI

13.19: Nikki a proclamat-o pe Suzanne mișto. A încercat s-o convingă să stea cu ea la prânz.

13.25: Și a reușit?

13.27: Nu. Suzanne a zis k se simte bine cu mine. Nikki l-a spus k cik tre să fi observat pân-acum k sunt o luză-riță. Sz face ceva gen asta de unde-a venit, la care Nikki continuă: „SERIOS. Încerc să TE SALVEZ.“

13.28: Ce vak!!! Ești OK?